

## Hồi 19

### Trao Kỳ Trả Nợ Tình

**B**ạch Hạc tiền tử chồm tới, ghệt vai Quân Đạt:

- Tại sao ngươi hại ta? Tại sao ngươi làm vậy?

Nàng vươn tay tát thẳng vào mặt Quân Đạt.

- Bốp.

Bạch Hạc tiền tử bật khóc. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Ngươi là đồ đê tiện, bỉ ổi. Ngươi hại Tuyết Trâm rồi.

Quân Đạt ngơ ngác:

- Tại hạ đã làm gì cô nương? Tại hạ đã làm gì?

- Ngươi còn hỏi ta nữa sao? Sao ngươi nhẫn tâm như vậy? Ta giết ngươi.

Quân Đạt lắc đầu:

- Tại hạ không biết mình đã làm gì mà.

- Ngươi... ngươi không biết hay ngươi giả vờ không biết? Ngươi cướp... cướp đời con gái của ta.

Quân Đạt tròn mắt:

- Hả... Quân Đạt đã...

Quân Đạt lắc đầu:

- Quân Đạt không biết mình đã làm gì đâu.

Tuyết Trâm bậm môi, nước mắt tuôn đầy xuống hai gò má:

- Mang cái nhục này, ta sống để làm gì? Quân Đạt, ngươi hãy giết ta đi! Ta không thể sống được nữa đâu.

Quân Đạt thấy sự thống khổ của Tuyết Trâm chỉ còn biết nhìn nàng ngẹn lời. Chàng gục mặt như kẻ tội phạm cúi đầu trước những tội lỗi mình đã làm.

Quân Đạt ôn tồn nói:

- Tại hạ không cố ý. Nếu quả là tại hạ xúc phạm đến trình tiết của cô nương, cô nương hãy giết tại hạ đi. Hạ thủ được Quân Đạt, Tuyết Trâm sẽ vui được nỗi thống khổ của mình.

Tuyết Trâm nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Đúng, chỉ có giết người ta mới vui được nỗi thống khổ và sự nhục nhã của ta.

Tuyết Trâm vừa nói vừa vận công, nhưng khí lực chẳng thể hợp tụ được, bởi đại huyết Hội Âm đã bị Quân Đạt điểm rồi. Nàng cắn răng vào môi:

- Ta không thể vận công được.

Quân Đạt nhíu mày nhìn nàng:

- Sao cô nương không vận công được?

- Ta... ta bị người điểm vào huyết Hội Âm.

- Tại hạ điểm huyết cô nương?

- Không phải người thì ai chứ? Nếu người không bắt ngờ điểm huyết Tuyết Trâm thì Tuyết Trâm đâu có mang nhục bởi người.

Nàng quay mặt vào vách đá:

- Người nói đi.

- Không, tại hạ đã lầm lỗi với cô nương thì phải để cô nương hành xử.

Quân Đạt vừa nói vừa cách không phóng chỉ vào huyết Hội Âm của nàng.

Tuyết Trâm thở hắt ra một tiếng:

- Người không đi mà muốn ta giết người à?

- Thà vậy còn hơn.

Tuyết Trâm nhìn chàng:

- Được, người đã muốn chết thì Tuyết Trâm cho người mãn nguyện xuống A Tỳ sám hối với Diêm chúa.

Nàng vừa nói vừa dựng đứng song thủ nhắm đỉnh đầu Quân Đạt toan phát lạc đánh xuống.

Quân Đạt thở dài một tiếng. Tiếng thở ra của chàng nghe thật ai oán, chẳng khác nào một lời trách móc. Không phải chàng trách Bạch Hạc tiền tử mà trách bản thân mình thì

đúng hơn. Trách một cái chết vô nghĩa, trách một hành động mà chàng cũng chẳng hề có chủ tâm.

Tuyết Trâm bậm môi suy nghĩ một lúc rồi cất tiếng hỏi Quân Đạt:

- Ta giết người, rồi người hận ta không?

Quân Đạt lắc đầu:

- Không. Tại hạ chỉ hận mình mà thôi.

- Sao người lại đối xử với Tuyết Trâm như vậy?

- Tại hạ không cố ý hại cô nương.

- Người nói vậy vì muốn chối bỏ trách nhiệm của mình, người nói dối với Tuyết Trâm.

Quân Đạt ngược lên nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Nếu Tuyết Trâm cho Quân Đạt là kẻ hồ ngôn thì hãy ra tay lấy mạng Quân Đạt đi, còn sự thật vẫn là sự thật. Quân Đạt hại Tuyết Trâm trong lúc thần trí bị u mê bởi cương thi đại pháp của Phong Tình Cổ Thi. Lúc đó tại hạ cũng như một xác chết biết thở mà thôi.

Tuyết Trâm lắc đầu:

- Người nói thế sao bây giờ người tỉnh táo vậy?

- Quân Đạt không biết nữa. Tại hạ đang muốn hỏi thì nhận được sự phẫn nộ của Tuyết Trâm.

- Người có lừa gạt ta không?

- Không. Nếu không có Bạch Hạc tiền tử cô nương thì Quân Đạt đã bỏ thân ở cửa Tây thành Dương Châu rồi, giờ có chết dưới tay cô nương cũng không có gì hối tiếc. Quân Đạt chỉ ân hận đã gây cho Tuyết Trâm nỗi nhục mà không sao có thể chuộc lại được.

Tuyết Trâm thở hắt ra một tiếng, hạ tay xuống:

- Ta muốn giết người lắm, nhưng ta không thể xuống tay được.

Nàng ghen ngào nói:

- Giết người rồi chữ trinh của ta cũng không lấy lại được. Tuyết Trâm tha cho Quân Đạt đó.

- Tuyết Trâm, Quân Đạt biết lấy gì chuộc lại lỗi lầm đã gây ra cho nàng.

- Cả đời con gái thì đâu có thứ gì trên đời này có thể trả được.

Tuyết Trâm quay lưng, Quân Đạt giữ lấy ngọc thủ của nàng: "Tuyết Trâm."

Nàng quay lại nhìn chàng, nắc nghẹn một tiếng.

Quân Đạt lấy ngón tiểu huỳnh kỳ:

- Nàng hãy giữ lấy ngón tiểu huỳnh kỳ này...

Gương mặt Tuyết Trâm sa sầm xuống:

- Tiểu huỳnh kỳ để trả cho cái nhục của Tuyết Trâm đó à?

Tuyết Trâm bật khóc.

Quân Đạt thấy nàng khóc càng bối rối hơn. Chàng khẽ nói:

- Tuyết Trâm, Quân Đạt biết mình có lỗi với nàng, Quân Đạt ân hận lắm.

Tuyết Trâm lau hai hàng lệ trên khóe:

- Lỗi của Quân Đạt do chàng không tự chủ được bản thân mình... Có lẽ chúng ta chỉ có nợ nhưng không duyên. Ngón tiểu huỳnh kỳ này Quân Đạt giữ lấy đi, nhưng lần sau gặp lại, Tuyết Trâm sẽ đoạt lấy nó.

Tuyết Trâm nói xong mấy lời đó, rút tay lại tiến thẳng vào trong hang doi. Quân Đạt đi theo nàng, nhưng giữa hai người chỉ có sự im lặng.

Hai người âm thầm không một ai lên tiếng, cả hai chẳng khác nào những bóng ma đi vào cõi A Tỳ. Cuối hang doi là một vách đá dựng đứng, phẳng lì với lớp rêu trơn trượt.

Tuyết Trâm đứng sững trước vách đá đó.

Quân Đạt đến bên cạnh nàng. Chàng khẽ nói:

- Chúng ta phải quay trở lại thôi.

Tuyết Trâm vẫn giữ sự im lặng lạnh lùng. Quân Đạt thở dài:

- Tuyết Trâm, chẳng lẽ chúng ta đứng đây mãi sao. Phải quay trở ra thôi.

- Công tử quay trở ra đi.

- Tuyết Trâm đứng đây à?

Tuyết Trâm gật đầu.

Quân Đạt nắm tay nàng. Tuyết Trâm rút tay lại:

- Đừng chạm vào người Tuyết Trâm.

- Quân Đạt không thể để Tuyết Trâm đứng đây một mình. Nếu Tuyết Trâm muốn rửa nhục thì hãy giết Quân Đạt chứ đừng tự hành hạ mình.

- Tôi không giết ai hết.

- Thế sao Tuyết Trâm lại tự hành hạ mình, đứng trước vách đá này để làm gì mà không quay trở ra?

- Có muốn trở lại cũng không được, có lẽ đây là ý trời.

- Tại sao không quay trở lại được?

Tuyết Trâm quay lại nhìn chàng:

- Khắc Thủy Phượng đang đợi Tuyết Trâm ngoài hang doi.

Quân Đạt cau mày:

- Khắc Thủy Phượng là ai, sao lại đợi Tuyết Trâm? Khắc Thủy Phượng đợi Tuyết Trâm để làm gì?

- Để giết. Công tử biết bao nhiêu đó đủ rồi.

- Nếu Khắc Thủy Phượng đợi Tuyết Trâm chỉ để hạ thủ nàng thì Quân Đạt không cho bà ta thực hiện ý định đó đâu.

- Quân Đạt nghĩ mình là ai chứ? Công tử không phải là đối thủ của bà ta đâu.

- Dù không là đối thủ của Khắc Thủy Phượng nhưng Quân Đạt cũng không phải là con rùa rút đầu trước Khắc Thủy Phượng.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Tuyết Trâm, Quân Đạt sẽ mở sinh lộ cho Tuyết Trâm. Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cho Quân Đạt, Tuyết Trâm cũng đừng màng đến.

Tuyết Trâm bậm môi rồi nhìn chàng nói:

- Phải Quân Đạt đang có ý niệm lấy cái chết của mình để chuộc lỗi với Tuyết Trâm?

- Hai chúng ta ở lại đây cũng chết, nếu xông ra để một người sống có phải hay hơn không. Quân Đạt vốn đã bị trúng cương thi đại pháp của Phong Tinh lão ma, có sống cũng vô ích mà thôi, không biết chừng nào sẽ bị tẩu hỏa nhập ma nữa.

Tuyết Trâm lắc đầu:

- Nếu như vậy Tuyết Trâm lo lắng lắm. Không có Tuyết Trâm bên cạnh, khi tẩu hỏa nhập ma, Quân Đạt sẽ gây họa nữa.

- Chính vì lẽ đó mà hãy để Quân Đạt mở sinh lộ cho Tuyết Trâm. Một mình Quân Đạt ra đi được rồi.

Tuyết Trâm lắc đầu:

- Đừng nghĩ như vậy, Tuyết Trâm không muốn Quân Đạt thọ tử đầu.

- Nhưng ở lại đây hai chúng ta cũng đều chết kia mà.

Chàng nắm tay Tuyết Trâm, nàng không rụt tay lại:

- Chúng ta trở ra.

Quân Đạt không để cho Tuyết Trâm phản đối mà kéo nàng quay trở ra hang doi. Khi hai người trở lại đầm nước sôi sùng sục, Tuyết Trâm chỉ còn biết lắc đầu:

- Ngay cả đường ra cũng bị bít rồi.

- Không có gì cản huynh được đâu, dù cho Quân Đạt có tan xương nát thịt thì Tuyết Trâm cũng phải sống.

Quân Đạt dứt lời vận chuyển chân khí. Chàng cảm nhận khí lực sung mãn vô cùng. Hiện tượng đó khiến Quân Đạt không khỏi ngạc nhiên.

Trong khi chàng vận chuyển nguyên khí thì Tuyết Trâm cảm nhận băng hàn từ cơ thể Quân Đạt tỏa ra mát lạnh, ngay cả hơi nóng từ trong đầm nước cũng bị hàn khí đẩy dạt ra sau.

Thấy hiện tượng đó, Tuyết Trâm liền tưởng đến đóa liên hoa mà Quân Đạt ăn khi sắp bị tẩu hỏa nhập ma hóa thành Cổ Thi.

Nàng nghĩ ngầm:

- Chàng đã gặp được kỳ duyên may mắn. Âu cũng là cái số chàng chưa tận nên đã gặp may.

Quân Đạt quay lại Tuyết Trâm:

- Là lòng quá!

Tuyết Trâm mỉm cười bởi những nét ngơ ngác trên khuôn mặt anh tú của Quân Đạt.

Nàng buột miệng nói:

- Nhờ huynh ăn đóa liên hoa trong đầm nước này.

- Huynh ăn hồi nào?

- Lúc huynh sắp biến thành Cổ Thi
- Vậy là đại ca có thể qua được đầm nước này.
- Huynh qua được nhưng Tuyết Trâm thì không.
- Huynh qua được tất nhiên Tuyết Trâm phải qua được.

Quân Đạt dứt lời ôm xốc lấy tiểu yêu của nàng. Tuyết Trâm bẽn lễn:

- Quân Đạt.
- Huynh không cấp Tuyết Trâm qua thì y phục của nàng sẽ bị ướt hết.

Quân Đạt hít một luồng dưỡng khí thật dài, chàng cảm nhận cơ thể mình nhẹ bồng và khi vừa điểm mũi giày, thân pháp đã phiêu diêu lướt trên luồng khói nước chẳng khác nào người ta đang cưỡi mây băng qua đầm nước.

Qua khỏi đầm nước, Quân Đạt hạ thân, nhẹ đặt Tuyết Trâm xuống. Chàng nhìn Tuyết Trâm mỉm cười:

- Thật không thể nào ngờ được. Huynh có cảm tưởng vừa được ai đó truyền cho một trăm năm công lực.

- Kỳ duyên của huynh mà bất cứ ai cũng đều thêm muốn.

Tuyết Trâm không hiểu sao mình lại vui với sự hạnh ngộ kỳ duyên của Quân Đạt. Bất giác nàng nắm lấy tay chàng:

- Đại ca nhất định sẽ là đóa kỳ hoa của thiên hạ.

Chàng và Tuyết Trâm Bạch Hạc tiễn tử cùng song hành lướt ra ngoài cửa hang doi.

Tuyết Trâm ân cần nói với Quân Đạt:

- Đại ca cẩn trọng, Khắc Thủy Phượng nương tử không phải tầm thường như những cao thủ trong giang hồ đâu. Mặc dù bà ta không luyện tuyệt thức trong thất kỳ đoạt mạng, nhưng võ công Khắc nương nương lại vô cùng lợi hại và bá đạo nữa.

- Giờ huynh đã có khí công của liên hoa, đâu còn sợ ai nữa.

Hai người đứng ngay cửa hang doi lướt mắt nhìn bao quát một lượt. Không gian thật là tĩnh lặng, im lìm, chính sự tĩnh lặng im lìm đó tạo cho Quân Đạt và Tuyết Trâm một cảm giác rờn rợn.

Quân Đạt quay sang Tuyết Trâm:

- Có lẽ Khắc Thủy Phượng không chờ đợi bỏ đi.

- Tuyết Trâm cũng nghĩ như đại ca.

Tuyết Trâm và Quân Đạt cùng thả bước ra ngoài cửa hang. Mảnh vải lụa trắng xa xa phất lên khiến Tuyết Trâm giật mình bóp chặt lấy bàn tay của Quân Đạt:

- Đại ca, Khắc Thủy Phụng chưa bỏ đi.

Nàng chỉ về phía mảnh vải lụa:

- Kiệu lụa của bà ta còn ngoài đó.

Tuyết Trâm giật tay chàng:

- Chúng ta mau thoát đi.

Tuyết Trâm vừa nói dứt lời chợt nghe tiếng chim hạc cất lên lưng chừng trời...

Tuyết Trâm thẳng thốt nhìn lên trời nói:

- Ý... Bạch Hạc Nhi.

Nàng bắt tay lên miệng thét lớn:

- Bạch nhi.

Bạch Hạc Nhi từ trên cao chao cánh lượn một vòng rồi chúc xuống. Bạch Hạc Nhi chưa đáp xuống thì từ trên mình hạc một mỹ phụ khoảng ngũ tuần phi thân xuống.

Vừa thấy mỹ phụ, Tuyết Trâm đã quỳ xuống hành lễ:

- Khấu kiến Thái mẫu.

- Đứng lên đi.

Thái mẫu nhìn Quân Đạt rồi quay lại Tuyết Trâm:

- Gã là ai?

Quân Đạt đỡ lời cho nàng:

- Văn bối là Hàn Quân Đạt.

Thái mẫu nhìn sững chàng:

- Hàn Quân Đạt, chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ?

- Đúng vậy. Văn bối là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ.

Thái mẫu quay lại Tuyết Trâm:

- Trâm nhi, người biết Hàn công tử là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ, thế người đã thu hồi ngọn kỳ đó chưa?

Tuyết Trâm bối rối.

Quân Đạt thấy vậy đỡ lời nàng nói:

- Ngọn tiểu hắc kỳ của văn bối đã bị lão thần trâu lấy mất ở Dương Châu thành, nhưng trong mình văn bối còn ngọn tiểu huỳnh kỳ của Ma Thần Cát Giã, nếu Thái mẫu cần văn bối sẽ trao lại cho Thái mẫu.

Thái mẫu nhìn chàng:

- Người tự nguyện giao cho ta à?

Quân Đạt gật đầu:

- Vì Tuyết Trâm, văn bối trao ngọn tiểu kỳ đó cho Thái mẫu.

- Thế người không biết ta có ý hội tụ thất kỳ đoạt mạng của Thất kỳ Ngọc Long à?

- Nếu Thái mẫu không có ý đó thì đã không lệnh cho Tuyết Trâm bôn tẩu giang hồ.

- Người rất thẳng thắn.

Quân Đạt lấy ngọn tiểu huỳnh kỳ đưa ra trước:

- Đây là ngọn tiểu huỳnh kỳ của Ma Thần Cát Giã, Thái mẫu hãy giữ lấy.

Thái mẫu đón lấy ngọn tiểu kỳ của Quân Đạt:

- Tốt lắm!

Thái mẫu quay lại Tuyết Trâm:

- Trâm nhi, chúng ta đi thôi!

Tuyết Trâm lưỡng lự, liếc trộm Quân Đạt.

Thái mẫu cau mày nạt Tuyết Trâm:

- Sao người lưỡng lự?

- Dạ... Khắc Thủy Phượng đã bức sát con và Hàn đại ca phải chạy vào hang doi.

- Tiềm nhân đó cũng muốn hội kỳ à?

Quân Đạt xen vào:

- Thái mẫu cũng muốn hội kỳ?

- Lão nương có mục đích của lão nương.

Thái mẫu nhìn Tuyết Trâm:

- Trâm nhi theo ta!

Thái mẫu quay lưng phi thân đến bên Bạch Hạc Nhi.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt:

- Tuyết Trâm kiểu từ, đại ca bảo trọng.

- Tuyết Trâm bảo trọng.

Tuyết Trâm trở khinh công thuật thượng thừa lướt đến bên Thái mẫu. Hai người phi thân lên mình hạc. Tuyết Trâm nhìn lại Quân Đạt bằng ánh mắt da diết u buồn.

Bạch Hạc Nhi vỗ cánh bay vút lên bầu trời, Tuyết Trâm gọi với xuống: - Muội sẽ chờ đại ca.

Quân Đạt nhìn theo bóng chim hạc mà lòng bồi hồi khôn tả. Mơn man trong lòng chàng một cảm giác buồn tênh, cô quạnh, một sự nhớ thương vừa chớm nở.

Quân Đạt thở dài một tiếng, khẽ nói:

- Tuyết Trâm, huynh sẽ tìm muội, nhưng...

Quân Đạt lắc đầu. Chàng nghĩ đến sứ mạng mà sư phụ đã giao phó, thế mà giờ đây ngay cả ngọn tiểu hắc kỳ cũng không giữ được thì làm sao nói đến đại sự hội kỳ.

- o O o -